

РЕШЕНИЕ

№ 1196

гр. София, 17.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 10-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на пети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Цветко Лазаров

Членове: Ралица Димитрова
Нина Стойчева

при участието на секретаря Ирена М. Дянкова
като разгледа докладваното от Ралица Димитрова Въззивно гражданско дело
№ 20211000501026 по описа за 2021 година

Производството е образувано по въззивна жалба на ЗК „Лев Инс“ срещу решение № 261639/04.12.2020г. на СГС, ГО, 10 състав, постановено по гр.д. № 9085/17г. в частта, с която са уважени искове по чл.226, ал.1 от КЗ/отм/ за Е. Д. С. и Д. М. С. над сумата от по 60 000л и за А. Т. С. и М. С. С. над сумата от по 50 000 лв.

Жалбоподателят твърди, че първоинстанционният съд при постановяване на решението си е нарушил принципа, установен в чл.52 от ЗЗД. В исковата молба не са посочени конкретни факти, въз основа на които да се определи съдържанието на връзката между всеки от ищците и пострадалия. От изложените факти и събраните доказателства не може да се направи извод кои факти съдът е приел за доказани, в кой период от време те са се проявили, спрямо кой от ищците. От показанията на свидетеля П. се установяват данни за близост и безконфликтни, непрекъснати отношения с пострадалия, за прискърбие и отдръпване на ищците от активни социални контакти за периода след произшествието. Въз основа на тези общи изявления, съдът е приел спрямо ищците, че са възникнали неимуществени вреди, за които е справедливо да бъде присъдена определената изключително

висока парична сума. По делото са събрани доказателства за родствената връзка между всеки един от ищите с пострадалия, но не и такива за естеството и обичайното и постоянното съдържание, индивидуалния и строго личен характер на поддържаните между тях отношения. Поради това решението е постановено в противоречие с ППВС № 4/25.05.1961г. и ППВС № 5/24.09.1969г. Решението е неправилно и по отношение на приложението на чл.51, ал.2 от ЗЗД относно направеното от жалбоподателя възражение за съпричиняване от страна на пострадалия. Счита, че то е доказано пълно и главно, тъй като починалият е нарушил чл.97, ал.3, чл.73 и чл.98 и чл.101 от ЗДвП. Като пешеходец той е допуснал нарушение на чл.108, чл.111 и чл.113 от ЗДвП. Той е бил без светлоотразителна жилетка. Мотивите на съда, че другият участник в произшествието е бил с такава не обосновава неоснователност на възражението за съпричиняване. Не са налице технически данни, че микробусът не е можело да се премести в близкото до него уширение на пътя, което позволява безопасна подмяна на гумата. Въззивникът излага доводи за неправилност на първоинстанционното решение относно началния момент на присъждане на лихвата за забава. Сочи, че на 15.08.2017г. му е връчен препис от исковата молба, която е приета в деловодството на съда на същата дата. Счита, че възражението му за давност по отношение на претенцията за лихва е основателно. Излага възражения по отношение размера на адвокатския хонорар на процесуалния представител на М.С. и Е.С..

Затова моли въззивният съд да отмени решението на СГС в обжалваната от него част и да отхвърли искове на Е.С. и Д.С. над сумата от по 60 000 лв. до уважения им размер, на А. и М. С. над по 50 000 лв. до уважения им размер. Претендира разноски.

В съдебно заседание чрез процесуалния си представител Е.С. и Д.С. оспорват жалбата на застрахователя. Считат я за неоснователна.

А.С. и М.С. не вземат становище по жалбата.

Третото лице помагач П.П. не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства в първоинстанционното и въззивно производство по реда на чл.235 от ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

СГС е сезиран с искове по чл.226, ал.1 от КЗ/отм/. В исковата молба ищите Е. Д. С., Д. М. С., А. Т. С. и М. С. С. твърдят, че на 13.08.2014г. около 03.30 ч. на главен път I-4, км. 70+515 в района на гр. Севлиево в посока гр. София – гр. Варна се е движел товарен автомобил влекач „МАН“, модел ТГА с рег. № ***, теглещ полуремарке с рег. № РВ5906 ЕН, управляван от П. В. П. в тъмната част на денонощието и с липсващо външно осветление и други участници в движението, движейки се в ляв завой на пътя. Ширината на платното е 8 метра, разделено на две ленти с ширина по 4 м. Надлъжната пътна маркировка е М1. Срещу него в посока гр. София в лентата си движение на разстояние 0, 40 м. от лентата, очертаваща десния/северен/ край на пътя поради спукана задна лява гума, е бил спрял товарен микробус „Мерцедес Спринтер“ с рег. № *** с водач М. А. С.. На разстояние от около 10 м. пред товарния микробус южно от платното за движение е бил поставен велосипед в изправено положение, подпрян на степенка. Предното му колело е било върху асфалта непосредствено до банкета, а задното му колело е върху банкета. Велосипедът е бил с монтиран фар, осветяващ лявата страна на буса, за да улесни смяната на гумата и за да сигнализира останалите МПС. До буса при лявата му задна гума се е намирал водачът му и велосипедиста. Тогава настъпва удара между предната лява част на товарния автомобил и намиращите се до микробуса пешеходци. При него е причинена смъртта на М. А. С.. От нея ищите изпитват болки и страдания. Изключително тежко понасят неговата неочаквана смърт. Ритъмът на живота им е нарушен като изцяло е подчинен на скръбта на техния баща, син и съпруг. Те ще скърбят цял живот. Връзка между тях е била изключително близка и са били привързани един към друг, живеели са в едно домакинство и той много им е помагал. Продължават да страдат и тази болка няма да отmine. Към момента на настъпване на ПТП е имало валидна застраховка „Гражданска отговорност“ за товарния автомобил влекач при ответното дружество. Затова ищецът Е.С. моли съда да осъди ответника да ѝ заплати обезщетение за неимуществени вреди в размер на 200 000лв. за смъртта на съпругът ѝ М. А. С., Д. М. С. претендира 250 000 лв. обезщетение за неимуществени вреди за смъртта на баща си М. А. С., А. Т. С. и М. С. С. претендират от ответника обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на техния син М. А. С. в размер на по 180 000 лв. за всеки един от тях, в едно със законната лихва от датата на ПТП до окончателното им изплащане.

Претендират разноси.

В депозиран писмен отговор в срока по чл.131 от ГПК ответникът оспорва исквете. Твърди, че пред него е образувана щета за изплащане на застрахователно обезщетение. Представените документи са били недостатъчни за установяване на обстоятелствата, при които е настъпил пътния инцидент и относно вината за настъпването му. Затова счита, че не са налице предпоставките на чл.498 от КЗ и исквете са недопустими. Оспорва поведението на водача на товарния автомобил с влекач „МАН“ да е в причинна връзка с ПТП. Оспорва факта, че на 10 м. пред микробус „Мерцедес Спринтер“ е бил поставен велосипед с включен фар. Поддържа, че той е бил поставен върху пътното платно на около 40 см. от края на платното в дясно от пътя, непосредствено след ляв завой, т.е. в платното, в което се е движела товарната композиция. Поради това пострадалите са допуснали нарушение на чл.5 от ЗДвП. Ответникът твърди, че микробусът не е бил обозначен като обект чрез включени светлини или аварийни такива. Затова за водача на товарния автомобил „МАН“ не е имало възможност да възприема микробуса. Оспорва, че за него пътното произшествие е било предотвратимо. Застрахователят прави възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на М. С., тъй като е нарушил чл.73, чл.94 и чл.98 от ЗДвП. Той е бил пешеходец и е нарушил чл.108, чл.111 и чл.113 от ЗДвП, както е и бил без светлоотразителна жилетка, както изисква чл.101 от ЗДвП. Ответникът твърди, че единствена причина за настъпване на произшествието е поведението на пострадалия. Прави възражение за изтекла погасителна давност по отношение на иска за претендирата лихва.

Безспорно е, че на 13.08.2014г. е настъпило описаното в исквата молба произшествие. Обстоятелствата във връзка с него се установяват от протоколи за оглед на местопроизшествието от 13.08.2014г. и 06.11.2014г., констативен протокол за ПТП с пострадали лица № 20/13.08.2014г. и фотоалбум-цветен и чернобял. По цветният фотоалбум съдът е извършил констатация, при която е установил, че лице, лежащо на шосето, е със светлоотразителна жилетка, която е облечена върху дрехите му.

От представеното удостоверение за наследници от 11.09.2014г. се установява, че след смъртта си М. А. С. е оставил като законни наследници ищите Е. Д. С.- съпруга и Д. А. С.- син.

Не се спори, а и видно от представеното препис-извлечение от акт за смърт № 015/14.08.2014г. е, че на 13.08.2014г. е починал М. А. С..

От удостоверенията за родствени връзки се установява, че М. С. е бил син на ищите А. и М. С..

Безспорно е, а и от представената застрахователна полица е видно, че за товарен автомобил-влекач „МАН“ с рег. № *** е имало задължителна застраховка „гражданска отговорност“ при ответното дружество и тя е била валидна към момента на настъпване на произшествието.

С влязла в сила присъда на 06.08.2020г. по нохд № 104/18г. на Габровски окръжен съд водачът П. В. П. е признат за виновен за настъпилото на 13.08.2014г. ПТП, както и за причинената по непредпазливост смърт на М. А. С..

Допуснатата автотехническа експертиза е дала заключение за механизма на произшествието, мястото на удара и скоростта на товарния автомобил „МАН“ в този момент, опасната му зона на спиране. Вещото лице е посочило, че причина за ПТП са действията на водача на товарния автомобил, който след като е възприел велосипед, намиращ се от дясно на платното за движение, е предприел отклонение от установеното му криволинейно движение чрез рязка смяна на посоката чрез завъртане на волана на ляво. При това рязко въздействие върху кормилната уредба възниква кинематично смущение, което поражда спрямо масовия център на превозното средство въртящ момент, който го отклонява в посока на ляво и водачът възприема звуково настъпване на контакт. Според вещото лице водачът на тежкотоварния автомобил не е имал възможност чрез ефективно задействане на спирачната уредба да намали скоростта, за да не настъпи съприкосновение със субектите и микробуса. Водачът е навлязъл в лентата за насрещно движение. Вещото лице е посочило на какво разстояние водачът е могъл да възприема спрелия микробус и пешеходците и с оглед опасната зона за спиране е направил извод за непредотвратимост на произшествието.

Експертът е посочил, къде е бил позициониран микробуса – в началото на левия завой. В съдебно заседание вещото лице е допълнило заключението си.

Съдът възприема заключението като компетентно, обективно, безпристрастно, основаващо се на научните правила и опыта на експерта.

В хода на съдебното дирене са събрани гласни доказателства.

Свидетелят П. е брат на ищеца Е.С. и вуйчо на ищеца Д.С.. Той заявява, че знае за ПТП през 2014г. Били са едно прекрасно семейство, винаги усмихнати. Били са в много добри отношения. Е., Д. и М. са живеели отделно в собствено жилище в гр. *** и близо до родителите на М., но в отделни домакинства. Е. и М. са се разбирали много добре, без дразги. Били са добро и сплотено семейство. С родителите на М. са се виждали всяка седмица. Организирали са се събирания, вечери. Всички са понесли много трудно смъртта на М.. От усмихнати млади хора са се затворили в себе си. В момента ищецът Е.С. е развалина. Д. също много тежко е понесъл смъртта на баща си. Двамата са били много близки. Сега той се е затворил в себе си, вместо да е щастливо 17 годишно дете. Свидетелят много често го заварва да плаче. Всяка събота посещават гроба му, организират панахиди. Е. се е затворила и избягва контакти с чужди хора. Контактва с най-близките. Е. и М. са работели заедно. Били са военослужещи. Е. продължава да работи. Помага в оранжерии, за да могат да се изхранват. Свидетелят живее под апартамента на Е.. Те са в добри отношения като брат и сестра. Всеки месец на 13то число се събират цялото семейство. Събирали са се е заедно всяка вечер. Затова Е. инстинктивно се отдръпва от хора.

Свидетелят Я. Д. е разпитан по делегация. В показанията си той заявява, че знае за произшествието на 13.08.2014г. на главен път I-4. Там има отбивка/уширение от ляво спрямо „Мерцедес“-а в посока гр. София. ПТП е станало в тъмната част на денонощието. Свидетелят е бил извикан служебно на инцидента. Бил е нощна смяна. Пътят е с две ленти. Микробусът се е движел в посока гр. София. В този участък има завой. Свидетелят не си спомня ширината на пътното платно. Имало е и камион, на не си спомня какъв модел, марка и цвят е бил. Имало е велосипед на мястото, но не си спомня къде е бил. Не си спомня дали е имал фар. Не си спомня дали на мястото на произшествието е имало инструменти за ремонт на МПС. Спомня си, че е имало дете на инцидента, за което са разбрали след това, че е било с буса. Не си спомня причината, поради което микробусът е бил спрял. В този период според свидетеля е имало ограничение на скоростта на 60 км/ч. в платното на ТИР-а. От тогава е имало реорганизация на движението.

Съдът кредитира показанията на свидетелите като основаващи се на

лични впечатления за фактите и обстоятелствата, които излагат. Преценява тези на свидетеля П. при условията на чл.172 от ГПК поради близките отношения, които имат с ищите Е. и Д.С.и. Показанията му не са опровергани от други доказателства, събрани в процеса.

Съдът счита, че не следва да обсъжда казаното от свидетелите М. поради отказ за тяхното изслушване и събирането на показанията им в процеса като доказателство.

Първоинстанционният съд е уважил частично предявените искове по чл.226, ал.1 от КЗ/отм/. В отхвърлителната им част решението е влязло в сила.

Пред настоящата инстанция нови доказателства не са ангажирани.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът приема, че предмет на разглеждане са обективно и субективно съединени искове по чл.226, ал.1 от КЗ/отм/.

Въззивният съд се произнася служебно по валидността на първоинстанционното решение, по допустимостта в обжалваната част, а по правилността му на основанията, посочени в жалбата- чл.269 от ГПК, с изключение на допуснато нарушение на императивна материалноправна норма.

Атакуваното решение е валидно и допустимо.

С прекия иск по чл.226, ал.1 от КЗ/отм/ разполага увредения от ПТП срещу причинителят на вредите или неговият застраховател. Пострадалият може да предяви иска за заплащане на обезщетение за претърпените имуществени и неимуществени вреди непосредствено срещу застрахователя по задължителна застраховка „гражданска отговорност“. Застрахователят по нея отговаря за чужди виновни действия и по характер отговорността му е гаранционно – обезпечителна.

За да се ангажира отговорността на дружеството- застраховател е необходимо да са налице предпоставките на чл.45 от ЗЗД по отношение на застрахования при него. В тежест на ищеца, пред първоинстанционния съд, е да докаже наличието им с всички допустими доказателствени средства. По делото те са установени чрез допуснатите доказателства- протоколи за оглед на местопроизшествието и автотехническа експертиза. Тя е изяснила

механизма на произшествието и причините, поради което то е настъпило. По делото е представена влязла в сила присъда, с която виновният водач е признат за виновен за настъпилото на 13.08.2014г. ПТП. Тя има задължителна сила за гражданския съд, разглеждащ гражданските последици за това извършено ли е деянието, неговата противоправност и вината на дееца на основание чл.300 от ГПК. По делото е установено и наличието на застрахователно правоотношение по застраховка „гражданска отговорност“ между ответника и деликвента. Поради това дружеството е пасивно легитимирано да отговаря по предявените иски.

Активно легитимирани да предявят прекия иск по чл.226, ал.1 от КЗ/отм/ са и близките родственици на починалия при ПТП срещу застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ на деликвента.

Ищите по делото черпят своето субективно право от закона и от ППВС № 4/25.05.1961г., според което кръгът на лицата, имащи право на неимуществени вреди, включва низходящи, възходящи и съпруг. Това постановление е допълнено с ППВС № 5/24.11.1969г., както и с ТР № 1/2016/21.06.2018г. на ОСГТК на ВКС. По делото не е спорно, а и от събраните писмени доказателства, се установява, че ищите са от кръга на лицата, които имат право да претендират обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на М. С..

Пасивно легитимиран да отговаря по предявените иски е застрахователят, застраховал гражданската отговорност на деликвента. Настъпил е покрит риск, който ангажира неговата отговорност.

Спори се относно размера на обезщетенията за неимуществени вреди, присъдени на ищите и основателността на възражението за съпричиняване.

Обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост- чл.52 от ЗЗД. Справедливостта не е абстрактно понятие. То включва обсъждането на обективни критерии, свързани с вида на уврежданията, начина на настъпването им, наличието на остатъчни поражения от тях, от които да няма лечение, прогноза за бъдещото здравословно състояние на увредения, неговата възраст и влошаване на здравословното му състояние, наличие на загрозяване и белези. В случая

предмет на доказване и изследване са отношенията между починалия и неговите близки. /ПП № 4/23.12.1968г. на ВС/. На основание чл.154 от ГПК всяка страна има задължението да докаже всички факти, от които черпи за себе си благоприятни правни последици. В това се състои тежестта на доказване. Затова ищецът е длъжен да докаже, при пълно и главно доказване и с всички допустими и относими доказателства, претърпените от него болки и страдания, както и в какви отношения е бил с починалия. В тази връзка са ангажирани свидетелски показания, от които се установява, че ищецът Е.С. е приела много тежко смъртта на съпруга си. Те са били добро и сплотено семейство, не са имали конфликти. Живеели са в едно домакинство, подкрепяли са се. След смъртта му тя е станала развалина, затворила се в себе си и избягва контакти с чужди хора. Поддържа контакт с най- близките си. Между съпрузите съществуват силни чувства на обич и привързаност, на хармония в отношенията им, на подкрепа и уважение. Затова внезапната смърт на единия от тях се отразява изключително негативно на другия, както в случая. От показанията на св. П. се установява, че Е.С. ходи на гроба на починалия си съпруг всяка събота. Именно тези негативни изживявания следва да бъдат обезщетени от застрахователя по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“. Съдът намира за справедлив размер сумата от 100 000лв., за която искът на Е. С. е основателен и доказан и следва да бъде уважен.

Отношенията между родител и дете са много близки, те са съпътствани от взаимна обич, привързаност, подкрепа и уважение. Тези силни емоционални изживявания не могат да бъдат отречени поради възрастта на детето. Това води до висок интензитет на емоционалната обвързаност, респективно на негативни емоционални изживявания от страна на детето, загубило един от родителите си. Те не са поставени в зависимост от неговата възраст. С детето всеки родител е свързан чрез чувства на обич, доверие и привързаност, на всеотдайна грижа при отглеждането му. Детето от своя страна в ранната си възраст, а и след това, търси обич, закрила, внимание от родителите си, както и тяхната финансова и морална подкрепа. Взаимната връзка между тях в случая е нарушена от внезапната и неочаквана смърт на М. С.. Свидетелските показания установяват, че Д. и починалият му баща са били много близки и синът е приела много тежко смъртта му. Той се е затворил в себе си, плачел е и е търсил усамотение.

Към момента на смъртта на родителя си ищецът Д. С. е бил на 13 години. Той е бил във възраст, в която най-много се нуждае от подкрепата на баща си като пример за подражание. Бащата, като родител, е основополагаща фигура в живота на едно дете, особено за подрастващ човешки индивид, на който предстои да се формира като личност. Грижата на бащата е също толкова съществена, колкото и на майката. Обичта и отношението на родителя към детето и обратно не могат да бъдат заместени и нямат равностоен паричен еквивалент. Ищецът Д. С. е бил във възраст, когато се е изграждала у него ценностна система и възпитание. Затова справедливият размер за обезщетяване на неимуществените вреди от смъртта на баща му М. С. е 150 000лв.

Отношенията между родител и дете са много близки, те са съпътствани от взаимна обич, привързаност, подкрепа и уважение. Тези силни емоционални изживявания не могат да бъдат отречени поради възрастта на детето. Това води до висок интензитет на емоционалната обвързаност, респективно на негативни емоционални изживявания от страна на родителя, загубил единственото си дете. Те не са поставени в зависимост от възрастта на детето. С него всеки родител е свързан чрез чувства на обич, доверие и привързаност, на всеотдайна грижа при отглеждането му. Детето винаги търси обич, закрила, внимание и разбиране от родителите си, както и тяхната финансова и морална подкрепа. Взаимната връзка между А. и М. С. и техният син е нарушена от внезапната и неочаквана негова смърт. Това им е причинило негативни изживявания, които няма да преодолеят с времето. Загубата на дете е изключително тежка и невъзвратима. Свидетелят П. установява, че макар М. С. да е живял отделно от родителите си те са поддържали много близки отношения, организирали вечери и събирания. Справедливото обезщетение за техните болки и страдания е по 100 000лв., за всеки един от тях, за която сума предявените искове са основателни и доказани.

Неоснователни са оплакванията в жалбата, че по делото не са доказани конкретни факти от взаимоотношенията между ищите и починалия. В духа на българската традиция взаимоотношенията в семейството- съпрузи, деца и родители, са изпълнени с обич и привързаност, наситени са с емоционална топлина и взаимопомощ, уважение и подкрепа. От показанията на св. П. те са

установени.

При определяне на обезщетенията за неимуществени вреди съдът съобрази, че произшествието е настъпило през 2014г., икономическата конюнктура и минималната работна заплата за страната. Размерът на застрахователните лимити не може да бъде самостоятелен и водещ критерий за съда при справедливото репарирание на неимуществените вреди./ Р № 34/27.03.2020г. по т.д. № 1160/19г. на ВКС, II т.о./ Обезщетението отразява степента на уврежданията, трайните последици от тях, ако има такива, както и други обективни факти, които са предмет на доказване и които да са доказани в хода на съдебното дирене. Определеният размер на обезщетенията от 100 000 лв. представлява 294 минимални работни заплати за страната за 2014г./340 лв. МРЗ за 2014г./ и 148 средномесечни заплати при 671, 51 лв. средно месечна работна заплата за страната за месец август на 2014г. Обезщетението от 150 000 лв. е 441 минимални заплати за страната и 223 средномесечни заплати за месец август 2014г. Определените обезщетения са съответни на жизнения на стандарт на страната към праворелевантния момент.

По възражение за съпричиняване от страна на ответника, релевирано своевременно в отговора на исковата молба и поддържано в жалбата, а именно, че починалият М. С. е нарушил разпоредбите на чл.73, чл.94, чл.98, чл.97, чл.108, чл.111, чл.113 и чл.101 от ЗДвП. Нормата на чл.51, ал.2 от ЗЗД предвижда санкция за увредения, ако е допринесъл за вредите, чрез намаляване на обезщетението, което му се дължи. Съпричиняването на вредоносния резултат изисква поведението на пострадалия, изразяващо се в действие или бездействие, да е било противоправно или не, но фактически да е в причинна връзка и да е допринесло обективно за настъпилите вреди. За да е налице съпричиняване не е необходимо пострадалият да има вина за увреждането. На основание чл.154 от ГПК в тежест на ответника е да докаже с всички допустими и относими доказателства съпричиняването на вредите от страна на пострадалия. От него застрахователят черпи благоприятни правни последици и при недоказването му, следва да се приеме, че не са се осъществили твърдените факти по съпричиняването на вредите. От протокола за оглед и приложения фотоалбум- чернобял и цветен, а и не се спори, че товарният микробус „Мерцедес Спринтер“, управляван от М. С., е

бил спрял в своето платно за движение поради настъпила техническа повреда- спукана лява задна гума. В чл.97, ал.1 и ал.2 от ЗДвП, в приложимата редакция, е предвидено задължение за водача на спряло на платното за движение МПС поради повреда, да го измести извън него, ако повредата е станала на път извън населено място и на място, разрешено за паркиране на път в населено място. Но ал.3 на същата разпоредба предвижда в случаите на повреда, когато изместването на превозното средство е невъзможно, водачът е длъжен да обозначи повреденото превозно средство с предупредителен светлоотразителен триъгълник или по друг подходящ начин, така, че то да бъде забелязано навреме от водачите на приближаващите се ППС. Според ал.5 на чл.97 като допълнителен сигнал за обозначаване на повреденото ППС може да се използва включването на аварийен сигнал или габаритни светлини. С оглед установеното в процеса въззивният съд приема, че в случая е налице хипотезата на чл.97, ал.3 от ЗДвП, поради което М. С. като водач на аварирало ППС, е следвало да го обозначи със светлоотразителен триъгълник или по друг подходящ начин, така че то да бъде забелязано. В случая поставянето на такива светлоотразяващи предмети и обозначаване на повреденото превозно средство със светлини е за водачите на превозни средства, движещи се в пътната лента на повреденото МПС, но не и за насрещно движещите се превозни средства. За последните се предполага, че ще се движат в своята лента за насрещно движение. Непосредствената опасност е за тези участници в движението, които са в лентата за движение на авариралото МПС и които го заобикалят. Затова и светлоотразителният триъгълник трябва да бъде поставен със светлоотразителната си част срещу посоката на движение на заобикалящите МПС. Нормата на чл.97, ал.4 от ЗДвП е диспозитивна и предоставя възможност на водача на повреденото превозно средство да го обозначи и по друг подходящ начин, който да позволява то да бъде забелязано навреме от водачите на приближаващите се ППС. Т.е. законът допуска да не е поставен светлоотразителен триъгълник, а друго отразяващо светлината тяло или светлини, които да бъдат възприети навреме от попътно движещите се превозни средства. От протокола за оглед и цветния фотоалбум, съставени на 13.08.2014г., се установява както местоположението на микробуса, така и факта, че той е бил с включени аварийни и габаритни светлини. Водачът е изпълнил задължението си да обозначи и обезопаси

движението като е спазил разпоредбата на чл.97, ал.3, ал.4 и ал.5 от ЗДвП. Неговото поведение е било съобразено с предписанието, дадено в нея и само спазването му е правилното и непротиворечащо на закона. С оглед на това възражението на застрахователя за нарушаване на чл.97 и чл.98 от ЗДвП е неоснователно. В случая не намира приложение разпоредбата на чл.73 от ЗДвП, доколкото има принудително спиране на МПС на пътното платно, а освен това текстът се отнася за МПС и тегленото от него ремарке. В случая микробусът не е бил с ремарке. Видно от автотехническата експертиза е, че водачът на товарната композиция е могъл да забележи спрелия микробус и лицата около него на разстояние 35-40м. какъвто е обсегът на късите светлини, а при наличието на светлоотразителни елементи или аварийни/габаритни светлини възприятието на обекта може да се осъществи от по- голяма дистанция, достигаща до 150 м.

Застрахователят е възразил и, че починалият М. С. не е бил със светлоотразителна жилетка, каквото е изискването на чл.101 от ЗДвП. Разпоредбата вменява в задължение на водача на ППС, при което по време на движение възниква повреда или неизправност, застрашаваща безопасността на движението, да спре и да вземе мерки за нейното отстраняване. В този случай, ако спряното ППС се намира в обхвата на пътното платно, водачът, когато се намира извън превозното средство, трябва да е облечен със светлоотразителна жилетка. В случая от фотоалбума се установява, че починалият М. С. не е бил със светлоотразителна жилетка, но другият участник в отстраняване на повредата е бил. От друга страна обозначаването на микробуса с аварийни и габаритни светлини е достатъчно светлинно сигнализиране за останалите участници в движението, създаващо навременното му възприемане, така че да не възникне пътен инцидент.

Следва да се прецени, дали липсата на светлоотразителна жилетка е допринесла съществено за смъртта на М. С., т.е. с това той обективно е допринесъл за настъпването ѝ. Въззивният съд приема, че нарушаването на предписанието на чл.101, ал.1 от ЗДвП не е допринесло за смъртта на М. С., поради което и това възражение за съпричиняване е неоснователно.

Неоснователно е възражението за нарушаване на чл.108, чл.111, чл.113 от ЗДвП от страна на М. С. доколкото поведението като участник в движението не попада в хипотезата на горните норми. Той не се е движел по

пътното платно, не е бил част от група пешеходци и не е пресичал платното за движение, поради което не е допуснал нарушение на горните разпоредби. Макар по смисъла на чл.107 от ЗДвП да имал качеството на пешеходец, тъй като е бил извън превозното средство не е допринесъл за смъртта си поради нарушение на посочените от застрахователя норми.

Като обсъди всички относими доказателства към възражението за съпричиняване го счита за неоснователно.

Неоснователно е въведено с отговора на исковата молба и поддържано в жалбата възражение на ответника за изтекла погасителна давност по отношение на претенцията за законна лихва. Твърди, че исковата молба е приета в деловодството на съда на 15.08.2017г. според съобщението, което му е връчено с препис от нея. Въззивният съд констатира, че в съобщението до застрахователя е посочен грешен входящ номер на исковата молба, както и датата, на която тя е постъпила в регистратурата на СГС. Видно от отбелязването върху нея е, че тя е с вх. № 95627/17.07.2017г., като е подадена по пощата на 14.07.2017г. На основание чл.111, б. „в“ от ЗЗД лихвата се погасява с тригодишна давност, която в случая изтича на 13.08.2017г. Исковата молба е подадена преди тази дата, поради което претенциите на ищците за присъждане на законна лихва от датата на деликта не са погасени по давност. Въззивният съд счита за вярно отбелязването върху самата искова молба, а не вписаното в съобщението до ответника, с което му е изпратен препис от нея.

В съответствие с горните мотиви първоинстанционното решение трябва да бъде отменено в частта, в която искът с правно основание чл.226, ал.1 от КЗ/отм/ за присъждане на обезщетение от смъртта на М. С. е уважен над сумата от 100 000 лв. до уважения размер по отношение на Е.С., А.С. и М.С., а в останалата част се потвърди. Решението трябва да се потвърди в частта, в която е уважен искът на Д. С..

По отношение на разноските.

При този изход на спора на Е.С. и Д.С. следва да се присъдят разноски в размер на 1666, 67 лв. за въззивното производство. При определяне на разноските съдът съобрази, че договореното и платено възнаграждение е общо и за двата иска, поради което го присъжда общо съобразно уважената част от тях.

Поради изхода на делото пред въззивния съд на ищеца Е. С. следва да се присъдят разноси за СГС в размер на 2402, 22лв. съобразно уважената част от иска от настоящата инстанция/ 2222, 22 +180лв. разноси по делото/, а на М. С. от 1111, 11лв. Над тези суми решението на СГС следва да се отмени.

В останалата част решението трябва да се потвърди.

Решението на СГС следва да се отмени в частта, в която ЗК „Лев Инс“ АД е осъдена да заплати държавна такса над сумата от 17 900лв.

На жалбоподателя- ответник се дължат разноси от 1828, 12лв. за настоящата инстанция съобразно отхвърлената част от исковете. За производството пред СГС му се дължат разноси от ищите в размер на още 59, 44лв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 261639/04.12.2020г. на СГС, ГО, 10 състав, постановено по гр.д. № 9085/17г. в частта, с която са уважени искове по чл.226, ал.1 от КЗ/отм/ за Е. Д. С. и Д. М. С. над сумата от по 100 000лв. и за А. Т. С. и М. С. С. над сумата от по 100 000 лв., в частта, в която в полза на Е. Д. С. са присъдени разноси над сумата от 2402, 22 лв., както и в частта, в която в полза на М. С. С. са присъдени разноси над сумата от 1111, 11 лв., както и в частта, в която е осъдена ЗК „Лев Инс“ АД да заплати държавна такса по сметка на СГС над сумата от 17 900 лв. и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ иска на Е. Д. С., гр. *** предявени срещу ЗК „Лев Инс“ АД, гр. София с правно основание чл.226, ал.1 от КЗ/отм/ над сумата от 100 000лв. до уважения размер от 150 000лв. като неоснователен.

ПОТВЪРЖДАВА решението на СГС в частта, в която е уважен искът на Е. Д. С., гр. *** срещу ЗК „Лев Инс“ АД, гр. София с правно основание чл.226, ал.1 от КЗ/отм/ над сумата от 60 000лв. до 100 000лв.

ОТХВЪРЛЯ исковете на А. Т. С. и М. С. С. и двамата от гр. *** предявени срещу ЗК „Лев Инс“ АД, гр. София с правно основание чл.226, ал.1 от КЗ/отм/ над сумата от 100 000 лв. до уважения размер от 120 000лв.

ПОТВЪРЖДАВА решението на СГС в частта, в която исковете на А. Т. С. и М. С. С. и двамата от гр. *** предявени срещу ЗК „Лев Инс“ АД, гр. София с правно основание чл.226, ал.1 от КЗ/отм/ над сумата от 50 000 лв. до 100 000 лв.

ПОТВЪРЖДАВА решението на СГС в частта, в която искът на Д. М. С. е уважен за сумата над 60 000лв. до 150 000лв.

ОСЪЖДА ЗК „Лев Инс“ АД, ЕИК 121130788, гр. София, бул. „ Черни връх“ № 51Д да заплати на Е. Д. С., ЕГН ***** и Д. М. С., ЕГН ***** и двамата с адрес: гр. ***, ул. „****“ № 39 и със съдебен адрес: гр. ***, пл. „****“ №3 чрез адв. Н. Х. сумата от 1666,67лв./ хиляда шестстотин шестдесет и седем лева и шестдесет и седем стотинки / разноски за производството пред САС.

ОСЪЖДА Е. Д. С., ЕГН ***** и Д. М. С., ЕГН ***** и двамата с адрес: гр. ***, ул. „****“ № 39 и със съдебен адрес: гр. ***, пл. „****“ №3 чрез адв. Н. Х., А. Т. С., ЕГН ***** и М. С. С., ЕГН ***** и двамата от гр. ***, ул. „****“ №11 да заплатят на ЗК „Лев Инс“ АД, ЕИК 121130788, гр. София, бул. „ Черни връх“ № 51Д сумата от 1828, 12лв./ хиляда осемстотин двадесет и осем лева и дванадесет стотинки/ разноски по делото пред САС и 59, 44 лв./петдесет и девет лева и четиридесет и четири стотинки/ разноски по делото пред СГС.

В частта, в която исковете са отхвърлени до пълните им предявени размери решението на СГС е влязло в сила.

Решението е постановено при участието на третото лице помагач.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщението до страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____